

3. pôstna – 24.3.2019

Nie je to až také ľahké

Milosť vám a pokoj od Boha, nášho Otca a od Pána Ježiša Krista.

Jeremiáš 20:7 „Zvábil si ma, Hospodine, a ja som sa dal zväbiť. Uchopil si ma a premohol. Som terčom posmechu celý čas, každý sa mi vysmieva“.

Aj vy máte občas pocit, akoby vo vás žila ešte jedna osobnosť. Rozpoltení, reagujúci inak, ako máte v úmysle, na jedno myslíte, iné robíte, cítite sa šťastní, ale ste smutní alebo milujete v tú istú chvíľu ako nenávidíte a pod.? Nejaký takto sa cítil aj prorok Jeremiáš, ktorého vyznanie sme počuli ako čítaný text (Jer 20:7-13). **Prežíval vnútorné boje, ktoré prežívame všetci v bežnom živote a my, kresťania, ešte aj vo viere.** Raz je človek nadšený a verí a inokedy je smutní a pochybuje. Zametajú s nami naše pocity, okolie, udalosti alebo dokonca aj nedostatok spánku či jedla. Telo a psychika sa tomu prispôsobujú a potom vyzeráme akoby sme sami nevedeli, čo chceme. Oveľa viac sa to javí pri vzťahoch, keď musíme zápasiť s tými či o tých, ktorých milujeme – či už ide o vzťahy k ľuďom alebo k Pánu Bohu. A vtedy nevieme, čo ďalej. Pán Boh nám to často ani neuláhčuje.

Príbeh biblického Jeremiáša bol zaujímavý. Pán Boh ho poslal k izraelskému národu v čase, keď bol národ Hospodinovi neverný. Pán Boh ich pozýval, vyzýval, motivoval, no ľud stále slúžil modlám a kráčal po bezbožných cestách, srdcom aj životom vzdialený od Božej zmluvy a Jeho príkazov. Ľud nezachovával právo a konal prevrátené. Najhoršie na tom bolo, že sa k ľudu, okrem Jeremiáša, prihovárali aj falošní proroci, ktorí nehovorili pravdu a čičíkali národ slovami: „nič sa nedeje, všetko je v poriadku, veď konáte, čo vám Hospodin povedal, to nevadí, že z času na čas obetujete modlám, že uctiebate baála a stane sa vám, že utláčate chudobného. Veď ste ľudia, to sa jednoducho stáva“. Nielen že nehovorili, čo Pán Boh od nich očakával, ale oni aj útočili na Jeremiáša – vysmievali sa mu, ponižovali ho, chceli ho umlčať a zabiť. A to všetko preto, lebo **Jeremiáš hovoril: ak nebudete kráčať po Božích cestách, príde pohroma, prídu nepriatelia a vezmú vás do zajatia.**

Jeremiáša na základe toho zvädzal vnútorný boj: „beda mi, matka moja, že si ma porodila... predsa ma všetci preklínajú... prečo musí byť moja bolesť ustavičná a moja rana nevyliciteľná? Nechce sa zahojiť“ (Jer 15). Ocitol sa medzi dvoma mlynskými kameňmi: buď bude slúžiť Bohu, ale to si vyžaduje zvestovanie Jeho vôle, akákoľvek je – alebo bude slúžiť ľuďom a hovoriť iba to, čo počuť chcú. Buď bude slúžiť Hospodinovi a od ľudu bude vyžadovať pokoru, odovzdanosť a službu Pánovi, alebo bude slúžiť ľuďom a nič od nich

nebude očakávať ani požadovať. Takéto boje zvädzali aj ostatní starozmluvní proroci, ale aj novozmluvní apoštolovia, napr. Pavol.

Jeremiáš sa pokúsil byť ticho a nezvestovať Božie slovo, lenže nepocítil pokoj. Zistil, že mu až tak nezáleží na názore a obľúbenosti u ľudí ako na Božom názore a obľúbenosti u Hospodina, preto sa rozhodol ďalej hovoriť o Pánovi, o Jeho zákone, o Jeho upozorneniach a vôli, ktorú mal so svojim ľuďom, hoci nebola príjemná.

Dlho som rozmýšľala, čo nám môže dať tento text. Nám, ktorí ani nikomu nehovoríme o Bohu a preto nemusíme zvädzať vnútorné boje. Nám, ktorí možno hovoríme v živote to, čo chcú ľudia počuť, nie to, čo je pravda. Čo nám môže dať tento text, ak sa nemusíme rozhodovať medzi obľúbenosťou u Boha a obľúbenosťou u ľudí. Čo tento text hovorí nám, ktorí neslúžime Bohu, iba sebe, svojim túžbam a plánom. Nám, ktorí neradi počúvame kritiku a pokarhania a chceme iba Boha, ktorý miluje, chváli, odpúšťa a nedávať príkazy.

Som tu 17 rokov a takéto vnútorné boje, podobné tým Jeremiášovým, zvädzam niekoľkokrát mesačne. **Rozumiem mu a obdivujem ho, že obstál v tejto ťažkej skúške. Človek je rád, že pozná Boha, hovorí o Ňom iným, snaží sa žiť podľa Jeho zákonov, no ľudia nechcú počúvať.** Majú radšej falošných prorokov, ktorí hovoria to, čo chcú počuť a podporujú človeka v jeho bezbožnosti a „užívaní“ si života. Je ťažké hovoriť ľuďom niečo proti ich srsti, pretože vás prestanú počúvať a aj tak si urobia po svojom. Je nesmierne náročné vydržať odmietnutie, ignoráciu alebo vyslovenú nenávisť iných ľudí, keď ste presvedčení, že robíte dobrú prácu a že ste tu pre iných. Je ťažké byť búrlavou víbou pre všetkých, ale vedieť, že vás nikto nevypočuje, nepochopí, nepochváli. Je náročné žiť medzi ľuďmi, ktorí vás nemá rád, len preto, lebo hovoríte o Bohu, preto, že s nimi nepijete a nejete, preto, že si občas poviete svoj názor. Je veľmi smutné pozeráť sa na ľudí, ktorým ste zvestovali slovo a oni vás nepozdravia, akože vás nepoznajú, ktorí nechcú slúžiť, lebo si na to nevedia nájsť čas, aj keď vám nasľubovali hory-doly.

Človek si v takých chvíľach povie: na čo som tu? Je toto správne miesto? Mám vôbec Bohu slúžiť? Má to pre týchto ľudí nejaký zmysel? Keby som tu nebol, chýbalo by im Božie slovo, aktivity, práca, ktorú tu robím? **Prečo si ma vlastne Pane Bože zväbil a prečo som sa ja dal zväbiť, keď mi to neprináša potešenie, ale iba posmech, odmietnutie a trápenie?**

Podobné, ba *oveľa horšie, vnútorné boje prežíval aj Kristus. Neboli výrazom sebaľútosti. Bolo to konštatovanie, ktoré Ježiš zhrnul pri inej príležitosti: „keď príde Syn človeka, či nájde vieru na zemi“*. V tom je tá najväčšia bolesť, že ľudia nechcú počúvať Božie slovo, chcú si žiť podľa seba a nerešpektujú zákonitosti, ktoré Pán Boh dal do života, do sveta. Najmä zákonitosť večného života: *„kto verí v Ježiša, bude spasený“*. A teraz si predstavte všetkých ľudí, ktorí neveria v Ježiša a nebudú zachránení. Je to neskutočne smutné, keď si predstavíme, že sme tým ľuďom zvestovali Krista, a oni aj tak nepôjdu do večného života. Tragédia ich konca, ale aj nášho svedectva.

Už dávno som nepísala kázeň v sobotu večer s tým, že nemám, čo povedať. Ani neviem, či som niečo povedala. Preto chcem skončiť citátom z knihy Žalospěvy, ktoré tiež napísal Jeremiáš: *„rozpomeň sa na moju biedu a blúdenie, na palinu a jed. Ty sa iste rozpomenieš, že duša vo mne je sklúčená. Vezmem si to k srdcu a preto budem očakávať. Hospodinove skutky lásky neprestávajú, lebo Jeho milosrdenstvo sa nekončí. Obnovujú sa každé ráno. Veľká je Tvoja vernosť. Hospodin je môj údel, vraví moja duša, preto budem na Neho očakávať. Dobrý je Hospodin voči tomu, kto dúfa v Neho, voči duši, ktorá Ho hľadá. Dobré je mlčky očakávať na pomoc Hospodinovu“*. Tak mlčím a čakám. Amen.